

ната сюрмашия и му се иска да помилва тия дѣтски невинни личица, съ умни очички и съ руси дебели коси.

Тѣ идваха тукъ всѣка сутринь, почти въ една и сжща минута. Пѣхътъ имъ минава прѣзъ двора на новата черква, стигатъ до тежката желѣзна врата, която насила отварятъ малко, колкото да се промъкнатъ, излизатъ на улицата и бързо изтичватъ къмъ вѣхтошарницата, недалечъ отъ училището, и заставатъ тамъ прѣзъ цѣлото свободно врѣме, — при дъждъ и слънце, при вѣтъръ и прахъ, безъ да се смущаватъ отъ другаритѣ имъ, които минаваха от тамъ, ни отъ тѣхнитѣ игри, викове и закачки — до звънеца, който ги викаше въ училището. Тогава тѣ се извиваха, поглеждаха пакъ къмъ дукияна и тръгваха напредъ. Какво ги привличаше тукъ? — Пѣстритѣ ли дрипи, окачени прѣдъ вратитѣ и по стѣнитѣ, или старитѣ, покрити съ прахъ и петна маси и столове, скжсанитѣ обуца и кирливи шапки? — Не, двѣ картини, двѣ стари картини, два портрета, на които никой не спираше погледа си, — прашни, съ охлюпени рамки, окачени на вратитѣ на стария дукиянъ, които приковаха очитѣ и сърдцата на двѣтѣ малки сестрички.

Излѣзнатъ ли отъ часъ или се връщатъ отъ обѣдъ, тѣ бързатъ натамъ, спиратъ се и гледатъ жѣдно, неподвижно, съ просълзени очи. Вече отъ толкова седмици се спираха тѣ тамъ, често малката облегнала главица о рамото на голѣмата, и гледатъ портретитѣ и мълчатъ. И колкото по-дълго стоятъ, толкова по-ясно се вижда, какъ тиха, скрита радостъ и спокойствие се изписва на лицата и въ очитѣ имъ, въ които нерѣдко трепва по нѣкоя сълза.

Вече отъ толкова недѣли, и едва днесъ се рѣ-